

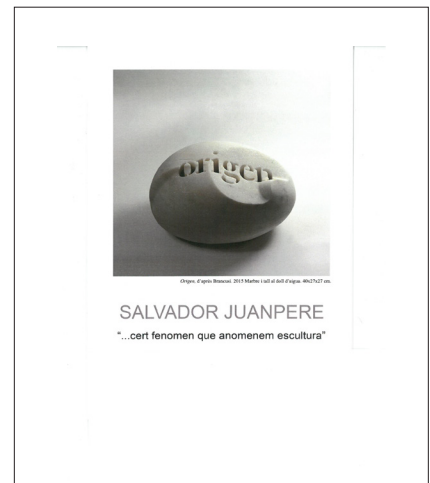
la Nit dels Museus, va tenir lloc l'activitat «Fes d'etnògraf: El rerefons del Museu», adreçada al públic adult i enfocada a donar a conèixer els espais de restauració i conservació del MER, espais habitualment no visitables i, per tant, completament desconeguts. Un total de sis-centes persones van poder gaudir del cap de setmana de portes obertes que organitzà el MER per commemorar la 41a edició del DIM.

Noces i llanes | Sense moure'ns de Ripoll, i el mateix cap de setmana, el diumenge 20 els carrers i places de la vila van ser testimonis del Casament de Pagès i de la Festa de la Llana. El Casament de Pagès recrea les noces dels camperols benestants del segle XVIII. Enguany els padrins van ser dues figures mediàtiques, si se'm permet l'expressió: Antoni Bassas i Helena Garcia Melero. Pel que fa a la Festa de la Llana, s'hi reviu totes les feines que envoltaven el fet de xollar (o tondre) els xais per llevar-los la llana i poder-la aprofitar. Al voltant de la xollada o tosa es van recrear vells oficis que tenien la llana com a matèria primera, com ara el de matalasser o el de filador. Paral·lelament tant al Casament com a la Festa de la Llana s'organitzaren actes diversos que van contribuir a donar

un aire més festiu a la diada: el Mercat de les Arts a l'església de Sant Pere, el Mercat de Pagès a la plaça de l'Abat Oliba i la Mostra Artesanal a la plaça de Sant Eudald. Cal destacar que el Casament de Pagès i la Festa de la Llana han estat declarades festes d'interès turístic nacional.

L'art d'esculpir | A la vila de les Abadesses, també doble ressenya: en primer lloc, la inauguració el dissabte 12 de maig a l'Espai Art l'Abadia de l'exposició «Origen», de Salvador Juanpere, un dels artistes més significatius de l'anomenada *nova escultura catalana*. Aquesta mostra té la voluntat de ser una reflexió sobre l'art d'esculpir en el sentit que deia Giacometti: «Allò que envolta un cert fenomen que anomenem *escultura*». L'exposició es va poder visitar fins al 15 de juliol. L'altre assumpte que té relació amb Sant Joan de les Abadesses i amb el Palau de l'Abadia és que el vell i noble palau dels abats agustinians serà una de les deu seus dedicades a la difusió del patrimoni religiós i cultural a banda i banda del Pirineu. Aquest és un dels objectius previstos en el conveni entre el País d'Art i d'Història Transfronterer de les Valls Catalanes del Tec i del Ter, l'Institut Català de Recerca en Patrimoni Cultural

i la Universitat de Perpinyà. L'entitat País d'Art i d'Història Transfronterer de moment comprèn trenta-un municipis catalans i francesos, amb la previsió d'ampliar-se amb quinze municipis més de l'Alta Garrotxa i l'Alt Empordà. Amb aquest conveni, doncs, la serrallada pirinenca deixa de ser frontera i passa a ser una veritable espina dorsal de país.

>> Díptic de presentació de l'exposició de Salvador Juanpere a l'Espai Art l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses.

(Font: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)

GIRONINS A L'EXTERIOR

YANA MARULL

Quan em van proposar participar en aquest espai, de seguida vaig pensar en menjar, en la tramuntana i en els colors dels paisatges de l'Empordà. Doncs sí, una de les facetes de ser una gironina al món és aquesta. Arriba el diumenge, vols fer un aperitiuet i... ha! No trobaràs enlloc uns bons musclos de roca. I ni parlar-ne, d'uns cargols a la llauna. Em penso que els gironins ens prenem molt seriosament el menjar. I, entre els expatriats, no dec ser l'única que aprofita descaradament qui vingui, conegut o desconegut, per fer-me dur una botifarra de fetge. És un costum d'alt risc. Una vegada el meu germà em va portar anxoves de l'Escala. Un tresor. El primer pot se li va trencar a la motxilla amb la qual havia de viure un mes de viatge. El segon també es va trencar al cotxe amb què el meu company i jo vam fer la mudança de Quito a Caracas. Vam creuar l'Equador, Colòmbia i Veneçuela amb aquella pudor. Un dia, el lloc va arribar a la maleta d'un senyor que venia per negocis, parent d'una amiga i a qui jo no coneixia. El punt de tro-

bada va ser al carrer, a l'avinguda principal de São Paulo, on jo treballava i on casualment ell tenia reunions. Una petita ciutat de divuit milions d'habitants. Ens vam trobar així de fàcil; tant que sembla impossible. La meua amiga em va dir després que ell va identificar de seguida aquella dona prenyada que caminava per la principal metròpoli de Sud-amèrica amb un somriure empordanès. No sé si aquesta va ser una gran llicència poètica. Tot i que la meua mare és alemanya, alguna cosa de cada banda dec tenir. Però també penso que té un punt real. Anem pel món amb alguna coseta que és gironina, com el pensament en els cargols a la llauna, la tramuntana que sempre em posa els pensaments i les energies a lloc, o un passeig i un bany de mar amb el pare al Montgrí o al cap de Creus.

És alguna cosa que va per dintre, com quan el cap de setmana arribàvem amb el tren a Camallera a visitar l'àvia i pel camí sempre algú ens parava i ens deia: tu ets de can Marull, ets la filla de...